

Arrest

nr. 53 569 van 21 december 2010

in de zaak RvV X / IV, RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X en X die allen verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. HINNEKENS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwam volgens hun verklaringen op 25 mei 2009 opnieuw het Rijk binnen. Op diezelfde dag dienden mijnheer M.T. en zijn echtgenote M.R. een tweede asielaanvraag in, en hun twee dochters M.K. en M.R. een eerste asielaanvraag. Op 15 juni 2010 werd voor allen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing van X (hierna verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Kazakstan van Oeigoerse origine. U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw origine en omwille van de religie van uw vrouw. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Na uw verblijf in België in het kader van uw eerste asielaanvraag keerde u eind 2005 terug naar Kazakstan. U kreeg de kans om te gaan werken bij het Oeigoers theater, nadat u was opgebeld door een lid van de Assemblee van Kazakstan. U had zich verdienstelijk gemaakt door in België een VZW op te richten ter promotie van de Oeigoerse cultuur. In 2001 had u zelfs een vergadering in het Europees Parlement bijgewoond. U kon in Kazakstan een normaal leven leiden en besloot om uw vrouw en drie kinderen ook te laten overkomen. Zij kwamen in 2006 ook aan in Kazakstan. In het begin ondervonden jullie geen problemen. Uw meerderjarige dochters ontvingen een Kazakse identiteitskaart in februari 2007. In het theater heerste er corruptie die van de minister van Cultuur uitging waar u niet aan wenste deel te nemen. U werd onder druk gezet en uiteindelijk ontslagen in oktober of november 2007. Daarop besloot u om samen met uw gezin een café te openen in Tchilnik. U kreeg problemen met etnische Kazakken omdat u Oeigoerse gerechten serveerde en de menukaarten in de Oeigoerse taal had opgesteld. U vermoedt dat de Kazakken gestuurd werden door de minister van Cultuur. Maandelijks werd u lastiggevalen. Begin 2008 diende u een klacht in bij de politie. Twee dagen later mondde een zoveelste discussie uit in een zware vechtpartij waarbij u voor de ogen van uw kinderen werd geslagen en ook uw vrouw, die wou tussenbeide komen, in de klappen deelde. De aanvallers lieten de klacht zien die u bij de politie had ingediend. De politie werd erbij gehaald en zowel u als de Kazakken werden meegenomen. Bij de politie werd u echter als schuldige beschouwd terwijl u het slachtoffer was. U werd tot de volgende dag vastgehouden terwijl de Kazakken onmiddellijk vrijgelaten werden. U werd zwaar mishandeld en gefolterd door de politie. Toen u de dag nadien thuiskwam waren uw kinderen erg aangedaan, waarop één van uw dochters een foto maakte van uw toegetakelde gezicht. Uw kinderen waren niet gelukkig in Kazakstan. Uw vrouw is christen waardoor u problemen had met uw familie, die het huwelijk niet accepteerden. Ook uw jongste dochter, die in België katholiek gedoopt werd, voelde zich niet op haar gemak tussen de andere kinderen die moslim zijn. Uiteindelijk besloot u om opnieuw het land te verlaten. U reisde met uw gezin per trein naar Moskou en verder via Brest (Wit-Rusland) naar België.

U vroeg opnieuw asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 25 mei 2009, samen met uw meerderjarige kinderen MAMOUTOVA Kamila (o.v. 4.957.502) en MAMOUTOVA Ramila (o.v. 5.894.551) en samen met uw partner MAMOUTOVA Rakhilam (o.v. 4.957.502) en uw minderjarige dochter Alinour.

B. Motivering

U vroeg een eerste keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 10 april 2000. Het Commissariaat-generaal nam in dat verband een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 26 maart 2001. De Raad van State bevestigde deze beslissing op 10 februari 2005

Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw terugkeer in uw land in 2006 problemen kende omwille van uw origine, de religie van uw vrouw, het feit dat u in België een asielaanvraag had ingediend en dat u er aan een vergadering van het Europees Parlement had deelgenomen. Gezien uw eerdere asielaanvraag als bedrieglijk werd beoordeeld, dient uw huidige asielaanvraag grondig te worden onderzocht met name wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreft.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat er in uw land sporadisch incidenten tussen personen van een verschillende etnie voorkomen, doch van daadwerkelijke vervolging van personen omwille van etnie of religie is totaal geen sprake. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u met name omwille van uw etnie dermate vervolgd zijn geweest door (handlangers van) uw autoriteiten ernstig in het gedrang.

In uw geval dient bovendien te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de kern van uw asielaanvraag niet aannemelijk zijn. Het betreft uw verklaringen over het zwaarste incident waarbij u fysiek werd aangevallen door Kazakken en gefolterd werd door de politie in 2008. Uit uw verklaringen blijkt dat dit tevens het laatste incident was voor uw vertrek en bijgevolg de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw vlucht uit Kazakstan (CGVS, p. 10). Uw verklaringen hieromtrent zijn echter niet consistent.

Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u begin 2008 een klacht ging indienen bij de politie en dat u twee dagen later opnieuw het bezoek kreeg van Kazakken, die de bewuste klacht in hun handen hadden, waarna u werd geslagen in het bijzijn van uw vrouw en kinderen. U verklaarde verder dat de politie ter plaatse kwam, iedereen meenam en dat u bij de politie als schuldige werd beschouwd, omdat u tegenover Kazakken een klacht had willen indienen. Ook verklaarde u dat u bij de politie werd gefolterd (CGVS, p. 9). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken haalde u ook aan dat u een

klacht indiende bij de politie, doch u situeerde dit reeds in oktober of november 2007. Bovendien haalde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken nergens aan dat u twee dagen later met die klacht werd geconfronteerd en door Kazakken werd geslagen voor de ogen van uw vrouw en kinderen. U haalde evenmin aan dat u werd gefolterd door de politie. U heeft zelfs voor de Dienst Vreemdelingen helemaal niet aangehaald dat de politie is gekomen, laat staan dat u werd meegenomen en gedurende een nacht werd vastgehouden. Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op het feit dat u van dit incident, naar aanleiding van uw klacht bij de politie, geen enkele melding had gemaakt voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierop heeft u verklaard dat u dat expres heeft gedaan aangezien u dit op uw tweede interview wilde vertellen (CGVS, p. 9). Dit is echter geen afdoende verklaring. Immers, er kan toch redelijkerwijs van u verwacht worden dat u een dergelijk zwaarwichtig incident, welk u zelf trouwens als doorslaggevend beschouwde (CGVS, p. 10), reeds verteld zou hebben tijdens uw eerste interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit geldt des te meer aangezien u reeds voor de tweede keer asiel aanvraagt. Gezien uw inconsistente verklaringen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de aanleiding van uw vertrek. Daarbij dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt van de door u aangehaalde feiten of vrees voor vervolging, welk een ander licht zou kunnen doen schijnen op deze vaststellingen.

Er dient daarbij opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde dat u over land vluchtte naar Moskou en vervolgens naar Brest (Wit-Rusland). U verklaarde dat de reisbegeleider reisdocumenten had met een Schengenvisum. U bleek echter totaal niet op de hoogte te zijn van de identiteitsgegevens (naam, nationaliteit), die u tijdens de reis door middel van het valse paspoort zou hebben aangenomen (CGVS, p. 10). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt nochtans dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens in het paspoort dat u zou hebben gebruikt niet zou kennen en/of dat u niet zou zijn ingelicht door de reisbegeleider aangaande de gegevens in het paspoort. Hier kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijsstuk van uw beweerde vluchtroute kon aanbrengen. Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast. U verklaarde tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog herhaaldelijk dat 'ze' (de overheid en de politie in Kazakstan) op de hoogte zijn van uw eerdere asielaanvraag in België en van uw optreden in het Europees Parlement in 2001, doch u brengt hiervan evenmin enig bewijs aan. Gezien het feit dat uw eerste asielaanvraag reeds bedrieglijk was en ook de kern van uw verklaringen in het kader van huidige asielaanvraag niet aannemelijk zijn, kunnen deze verklaringen bezwaarlijk als overtuigend worden beschouwd.

Betreffende de andere problemen die u aanhaalde (aanpassingsproblemen van uw kinderen die reeds lange tijd in België gewoond hebben en er opgroeiden) kan niet worden gesteld dat deze zodanig ernstig zijn om te kunnen spreken van daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal wees u er van meet af aan op dat u geheugenproblemen hebt (CGVS, p. 2). U legde in dit verband verschillende attesten voor, welke volgens u moeten staven dat u lijdt aan geheugenverlies (CGVS, p. 2). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het opvallend is dat u tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u nochtans uitgebreide verklaringen aflegde, met geen woord heeft gerept over uw geheugenproblemen. Uit het psychologisch attest van 10 september 2009 opgesteld door het "Centre d'Accompagnement Rapproché de Demandeurs d'Asile" kan bovendien worden afgeleid dat dit opgemaakt werd op basis van uw verklaringen. Het betreft hier daarenboven een doorverwijzingsbrief voor een eventuele consultatie bij dokter PIETQUIN, psychiater. Uit het door u voorgelegde strookje blijkt dat u een afspraak heeft op 1 juli (2010?) bij een andere arts, dokter VANDER PERRE, niets meer maar ook niets minder. Het attest van 22 april 2010 van dokter MARENNE, huisarts, vermeldt dat u geheugenproblemen heeft en een psychoterapeutische behandeling gepland is, zonder dat de oorzaak van uw psychologische problemen hierin gespecificeerd wordt. Het tweede attest van deze huisarts van 10 mei 2010 is bestemd voor de procedure die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanhangig heeft gemaakt om in België te mogen verblijven om medische redenen. Hoewel zeker begrip kan worden opgebracht voor de eventuele psychologische problemen die u zou ondervinden, moet echter worden opgemerkt dat deze attesten onderstaande conclusie niet kunnen wijzigen. Toen u immers werd gewezen op discrepanties tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en het Commissariaat-generaal anderzijds, zei u dat u bewust bepaalde zaken niet verteld had tijdens uw

eerste interview (op DVZ) en dat u deze wilde bewaren voor uw tweede interview (CGVS, p. 9). U schreef uw uiteenlopende verklaringen met andere woorden niet toe aan uw geheugenproblemen. Uw psychologische problemen veranderen daarenboven niets aan de vaststelling dat u de Belgische asielinstanties geen enkel bewijs aanbracht aangaande de door u aangehaalde problemen, noch aangaande uw reisroute. Uw psychologische problemen kunnen tenslotte bovenstaande informatie, waaruit blijkt dat er in uw land geen sprake is van daadwerkelijke vervolging van personen omwille van hun etnie of religie, evenmin wijzigen.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiare bescherming.

Voor de volledigheid kan hier nog aan worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw en dochters een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling en weigering van toekenning van het statuut van Subsidiare bescherming werd genomen.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (identiteitskaart van u en uw vrouw, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter, vermelding van uw VZW in het Belgisch Staatsblad, foto van u in een vergadering, foto van uw gezicht, aanbevelingsbrieven en medische attesten van u en uw vrouw) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De identiteitskaarten, huwelijksakte en geboorteaktes bevatten uitsluitend identiteitsgegevens. De vermelding in het Belgisch Staatsblad bevestigt het bestaan van uw culturele VZW, doch kan de hierboven uiteengezette inconsistenties niet verklaren of weerleggen. De foto van de vergadering kan de vastgestelde inconsistenties evenmin verklaren of weerleggen. De foto waarop uw hoofd te zien is kan bevestigen dat uw hoofd gezwollen was, doch verschaft geen informatie betreffende de omstandigheden waarin dit gebeurde. De aanbevelingsbrieven houden geen verband met de door u aangehaalde problemen. Uw medische attesten werden hierboven reeds besproken. De medische attesten van uw vrouw stellen dat ze rug- en oogproblemen heeft, doch verschaffen geen details over de oorzaak van deze problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De bestreden beslissing van MAMOUTOVA Rakhiliam (hierna eerste verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Kazakstan en van Russisch-Oeigoerse origine (vader van Russische origine, moeder van Oeigoerse origine). U verklaarde problemen te hebben gekend omwille van uw origine en omwille van uw religie. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Na uw verblijf in België in het kader van uw eerste asielaanvraag keerde u in november 2006 terug naar Kazakstan, samen met uw drie kinderen. Uw man was al eind 2005 teruggekeerd en kon beginnen werken bij het Oeigoers theater. Na één jaar werd hij ontslagen, u weet niet om welke reden. Uw jongste dochter ging naar school, wat zeer moeilijk was aangezien ze enkel Nederlands spreekt. Ook is ze in België christelijk gedoopt. Jullie besloten om een eigen café te beginnen. De Kazakken konden niet verkroppen dat Oeigoeren op hun grondgebied geld verdienden. Ze verstoorden meermaals het café. In 2009 diende uw man klacht in bij de politie, zonder gevolg. In april 2009 kwamen die personen terug naar het café. Ze zeiden dat uw man de klacht moest intrekken. Ze mishandelden uw man voor de ogen van het gezin. Toen u wilde tussenbeide komen werd u ook geslagen waardoor u gewond raakte aan uw rug. Jullie besloten het café te sluiten en opnieuw naar België te komen.

Ook omwille van uw religie (christelijk) ervoer u druk vanwege de familie van uw man en discriminatie. Uw jongste dochter is in België opgegroeid en Christelijk gedoopt. Uw oudste dochters willen zich laten bekeren tot het Christendom.

U vroeg opnieuw asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 25 mei 2009, samen met uw meerderjarige kinderen MAMOUTOVA Kamila (o.v. 4.957.502) en MAMOUTOVA Ramila (o.v. 5.894.551), uw partner MAMOUTOV Toursounjan (o.v. 4.957.502) en uw minderjarige dochter Alinour.

B. Motivering

U vroeg een eerste keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 10 april 2000. Het Commissariaat-generaal nam in dit verband een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 26 maart 2001. De Raad van State bevestigde deze beslissing op 10 februari 2005

Uit uw verklaringen ter staving van uw tweede asielaanvraag blijkt dat u deze asielaanvraag baseert op dezelfde motieven die uw man aanhaalde ter staving van zijn tweede asielaanvraag, namelijk problemen omwille van uw origine en religie. In het kader van de tweede asielaanvraag van uw man werd door mij een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling en weigering van toekenning van het statuut van Subsidiare bescherming genomen op basis van het bedrieglijke karakter van zijn tweede asielaanvraag. Bijgevolg wordt ten aanzien van u eenzelfde beslissing genomen. De motivatie die aan de grondslag ligt van de beslissing van uw man wordt hieronder weergegeven: (...)

Zelf kon u de vastgestelde inconsistenties betreffende de kern van jullie asielrelaas niet verklaren of weerleggen. U beweerde immers niet op de hoogte te zijn van de arrestatie en foltering van uw man door de politie (CGVS, p. 3).

Gezien het voorgaande kan er in het kader van uw tweede asielaanvraag evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiare bescherming.

Voor de volledigheid kan hier nog aan worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw dochters een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling en weigering van toekenning van het statuut van Subsidiare bescherming werd genomen.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw tweede asielaanvraag (identiteitskaart van u en uw man, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter, vermelding van de VZW van uw man in het Belgisch Staatsblad, foto van uw man in een vergadering, foto waarop het gezicht van uw man te zien is, aanbevelingsbrieven en medische attesten van u en uw man) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De identiteitskaarten, huwelijksakte en geboorteakte bevatten uitsluitend identiteitsgegevens. De vermelding in het Belgisch Staatsblad bevestigt het bestaan van de culturele VZW, doch kan de vastgestelde inconsistenties niet verklaren of weerleggen. De foto van de vergadering kan evenmin de vastgestelde inconsistenties verklaren of weerleggen. De foto waarop het hoofd van uw man te zien is kan bevestigen dat zijn hoofd gezwollen was, doch verschaft geen informatie betreffende de omstandigheden waarin dit gebeurde. De aanbevelingsbrieven houden geen verband met de door u aangehaalde problemen. De medische attesten van uw man werden hierboven reeds besproken. Uw medische attesten stellen dat u rug- en oogproblemen heeft, doch verschaffen geen details over de oorzaak van deze problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

3. De bestreden beslissing van MAMOUTOVA Ramila (hierna tweede verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Kazakstan en van Oeigoerse origine. U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw origine. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Na uw verblijf in België in het kader van de eerste asielaanvraag van uw ouders keerde u in november 2006 terug naar Kazakstan, samen met uw moeder. Uw vader was reeds teruggekeerd en kon werken bij het Oeigoerse Theater. In Kazakstan wilde u zich inschrijven aan de universiteit, maar u werd er geweigerd omwille van uw origine. U en uw zus gingen werken in een café, tot uw vader een eigen café opende. Hij was ontslagen uit het Theater. In het café kwamen Kazakken jullie bedreigen en vernederen omdat jullie Oeigoerse maaltijden verzorgden. Na een klacht bij de politie, die niets uithaalde, kwamen de Kazakken terug. Ze waren op de hoogte van de klacht en vernielden het café. Ze sloegen uw ouders en dreigden ermee jullie te vermoorden. Ook dreigden ze u en uw zus te verkrachten. Uw vader werd meegenomen door de politie en kwam zwaar toegetakeld terug. Omdat uw moeder Christen is werd jullie gezin onder druk gezet door de familie van uw vader. Ze wilden dat u zou huwen. Uw jongste zus is in België opgegroeid en spreekt enkel Nederlands, ze huilde als ze naar school moest in Kazakstan. Uw vader besloot opnieuw het land te verlaten.

U vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 25 mei 2009, samen met uw ouders MAMOUTOV Toursounjan en MAMOUTOVA Rakhiliam (o.v. 4.957.502) en uw meerderjarige zus MAMOUTOVA Kamila (o.v. 4.957.502).

B. Motivering

Uit uw verklaringen ter staving van uw asielaanvraag blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven die uw vader aanhaalde ter staving van zijn tweede asielaanvraag, namelijk problemen omwille van uw origine. In het kader van de tweede asielaanvraag van uw vader werd een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling en weigering van toekenning van het statuut van Subsidiare bescherming genomen op basis van het bedrieglijke karakter van deze aanvraag. Bijgevolg wordt ten aanzien van u eenzelfde beslissing genomen. De motivatie op basis waarvan de beslissing van uw vader werd genomen wordt hieronder weergegeven: (...)

Zelf kon u de vastgestelde inconsistenties betreffende de kern van jullie asielrelaas niet verklaren of weerleggen. U haalde immers zelf noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken noch in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal aan dat uw vader werd meegenomen door de politie. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u op de dag van het incident reeds van omstanders had vernomen dat uw vader werd meegenomen door de politie (CGVS, p. 3).

U haalde daarnaast ook nog eigen problemen aan. De problemen betreffende uw studie (u werd niet toegelaten aan de universiteit; doch u had ook geen bewijzen van de vooropleiding aangezien u in Kazakstan niets gestudeerd had; CGVS, p. 2), de grapjes door mannen in het café en de druk van familieleden van uw vader om te huwen kunnen echter bezwaarlijk worden beschouwd als daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Gezien het voorgaande kan er in het kader van uw asielaanvraag evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiare bescherming.

Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zus, MAMOUTOVA Kamilia (o.v. 4.957.502), een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling en weigering van toekenning van het statuut van Subsidiare bescherming werd genomen.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (identiteitskaart, informatie betreffende uw activiteiten, aanbevelingsbrieven) hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen en kunnen bijgevolg bovenstaande conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

4. De bestreden beslissing van MAMOUTOVA Kamila (hierna derde verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Kazakstan en van Oeigoerse origine. U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw origine. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Na uw verblijf in België in het kader van de eerste asielaanvraag van uw ouders keerde u in november 2006 terug naar Kazakstan, samen met uw moeder. Uw vader was reeds daar. In Kazakstan wilde u zich inschrijven aan de universiteit, maar u slaagde niet voor de test. Engels was goed, maar de rest niet, aangezien u in België bent opgeleid. Uiteindelijk werkte u als dienster in een café, samen met uw zus. U werkte er niet lang want dronken mannen vielen u en uw zus lastig. Uw vader was ontslagen bij het Oeigoers Theater en was een eigen café begonnen waar u ook werkte. Kazakken vielen jullie café lastig omdat jullie Oeigoeren zijn. Uw vader diende klacht in bij de politie, maar de Kazakken kwamen met de klacht terug naar het café. Daar sloegen ze uw vader en uw moeder. Ze dreigden er mee u te verkrachten. Uw vader werd meegenomen door de politie en kwam de dag nadien terug thuis met een bebloed gezicht. Uw vader besloot het café te sluiten en opnieuw te vluchten. Uw jongste zus ging naar school in Kazakstan, maar sprak de taal niet en werd gepest. Ze is katholiek opgevoed. Zelf werd u door de zussen van uw vader onder druk gezet om te huwen, maar u wilde zelf kiezen.

U vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 25 mei 2009, samen met uw ouders MAMOUTOV Toursounjan en MAMOUTOVA Rakhiliam (o.v. 4.957.502) en uw meerderjarige zus MAMOUTOVA Ramila (o.v. 5.894.551).

B. Motivering

Uit uw verklaringen ter staving van uw asielaanvraag blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven die uw vader aanhaalde ter staving van zijn tweede asielaanvraag, namelijk

problemen omwille van uw origine. In het kader van de asielaanvraag van uw vader werd een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling en weigering van toekenning van het statuut van Subsidiare bescherming genomen op basis van het bedrieglijke karakter van deze aanvraag. De motivatie op basis waarvan de beslissing van uw vader werd genomen wordt hieronder weergegeven (...)

Zelf kon u de vastgestelde inconsistenties betreffende de kern van jullie asielrelaas niet verklaren of weerleggen. U beweerde immers reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken dit te hebben verteld (CGVS, p. 4), doch dit blijkt geenszins uit uw verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, noch uit de vragenlijst van het Commissariaat-generaal.

Daarnaast haalde u ook nog eigen problemen aan. De problemen betreffende uw studie (u werd niet toegelaten aan de universiteit omdat u niet slaagde in de testen), de intimidatie door dronken mannen en de druk van tantes om te huwen kunnen echter bezwaarlijk worden beschouwd als daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Gezien het voorgaande kan er in het kader van uw asielaanvraag evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiare bescherming.

Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zus, MAMOUTOVA Ramila (o.v. 5.894.551), een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling en weigering van toekenning van het statuut van Subsidiare bescherming werd genomen.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (identiteitskaart, informatie betreffende uw activiteiten) hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen en kunnen bijgevolg bovenstaande conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

5. Over de procedure

5.1. De Raad stelt vast dat verzoekers dezelfde asielmotieven inroepen, met name dat verzoeker eind 2007 werd ontslagen omdat hij weigerde deel te nemen aan de corruptie binnen het theater waar hij tewerkgesteld werd en ook dat verzoeker als Oeigoer die een Oeigoers café uitbaat door etnische Kazakken en de politie gevisieerd en mishandeld werd. In de bestreden beslissingen van zijn echtgenote en zijn twee dochters verwijst de commissaris-generaal dan ook hoofdzakelijk naar de weigeringsbeslissing van verzoeker en neemt deze motivering integraal over met toevoeging van enkele elementen die individueel werden aangevoerd. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen afzonderlijke verzoekschriften ingediend waarin wordt bevestigd dat *"dezelfde middelen worden aangewend dan die van de vader"*. In het belang van een goede rechtsbedeling is het dan ook aangewezen de vier beroepen wegens verknochtheid samen te voegen wat op zich niet belet *"Dat een asielaanvraag individueel is"* en als zodanig ook de eigen asielmotieven van de vrouw en de dochters worden onderzocht.

6. Over de gegrondheid van het beroep

6.1. De verzoekende partij roept de volgende middelen in:

"Dat onder meer de rechtsregelen die opleggen dat de bestreden beslissing zou gemotiveerd zijn geschonden worden alsmede de artikelen 1 van het verdrag van Genève en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 49, 50, 52, 57/6, 63/2 van de vreemdelingenwet schendt en de artikelen artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83 van de Europese unie. Dat de verzoeker zal aantonen dat de aangevochten beslissing artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schendt, dat de motivatie van de beslissing gebrekkig is, onjuist, onvoldoende en dat door deze beslissing te nemen, het Commissariaat generaal een machtsmisbruik heeft begaan en heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève die verzoeker naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken. Dat de verzoeker zal eveneens aantonen dat door de bestreden beslissing te nemen, het Commissariaat een manifeste beoordelingsfout heeft begaan, het principe van goede administratie heeft geschonden alsmede het algemeen principe dat elke administratieve overheid

gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht en dat het dus ten onrechte is dat het Commissariaat generaal verzoeker niet heeft erkend als vluchteling noch de subsidiaire bescherming heeft toegekend. Dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van directe werking is; dat in ieder geval artikel 48 van de vreemdelingenwet dit artikel van toepassing maakt in het Belgische recht. Dat artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 49 de term vluchteling omschrijven alsmede de subsidiaire bescherming omschrijving.”

6.2. De Raad ziet niet in op welke wijze artikel 50 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden gezien dit artikel stelt dat de vreemdeling die niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten en de status van vluchteling wenst te verkrijgen zich binnen de acht dagen na binnenkomst vluchteling moet verklaren. Artikel 63/2 van de vreemdelingenwet werd afgeschaft en er is de Raad geen richtlijn 2004/83 bekend. Zo verzoeker de richtlijn 2004/38 bedoelt, heeft deze enkel betrekking op *“burgers van de Unie en hun familieleden”* wat in casu niet het geval is. Deze onderdelen missen dan ook juridische grondslag.

6.3. Een ‘middel’ dient een voldoende duidelijke omschrijving in te houden van de door de beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. De verzoekende partijen voeren in de omstandige doch verwarrende verzoekschriften een amalgaam aan wetsartikelen, citaten van rechtspraak en theoretische beschouwingen van rechtsleer aan, doch kunnen niet worden bijgetreden waar zij stellen *“Dat de onjuiste toepassing van voormelde regels verder in detail besproken wordt”*, aangezien zij nalaten het merendeel van deze “regels” nader toe te lichten en te betrekken op het geschil en de wettigheid van de bestreden beslissingen en nergens concreet uiteenzetten waar en hoe de bestreden beslissingen deze bepalingen schenden. Uit de verzoekschriften blijkt enkel dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de bestreden beslissingen en menen dat zij voldoen aan de voorwaarden voor toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en kritiek uitbrengen op de motieven die de commissaris-generaal ertoe deden besluiten hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, zoals weergegeven in de bestreden beslissingen. Derhalve kan uit de verzoekschriften enkel een schending van de materiële motiveringsplicht worden weerhouden, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht. De overige onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

6.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

7. Nopens de status van vluchteling

7.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

7.2. De verzoekende partijen betwisten dat er aan de buitengrenzen van de Schengenzone strenge en individuele controles plaatsvinden en menen *“Dat de Commissaris-Generaal blijkbaar voorhoudt dat er geen mensensmokkel zou bestaan en blijkbaar meent te kunnen opleggen hoe mensensmokkelaars zouden moeten tewerk gaan. Dat juist wordt betaald om de grenzen te overschrijden op andere dan gebruikelijke wijze. Dat het weinig waarschijnlijk is dat overheden zelf gaan beweren dat zij een*

uiteindelijk te weinig efficiënte grenscontrole hebben. Dat als men het dossier bekijkt men deze beweringen doet op basis van blijkbaar het luchtverkeer, daar waar de betrokkenen over land gereisd zijn. Dat op die wijze het duidelijk is dat de bestreden beslissing onmogelijk kan gemotiveerd zijn. Dat bovendien de ondervragingen slaap op functionarissen van Schiphol, Charles De Gaulle, Frankfurt luchthavens totaal niet relevant want niet op de aangewende reisroute. Dat het standpunt van luchthavenautoriteiten en het citeren van wetgeving, en het feit dat sommigen tegengehouden worden uiteraard niet relevant is. Dat de Commissaris-Generaal bezwaarlijk kan voorhouden dat al de grensposten altijd individuele controles houden.”

7.2.1. Verzoekers gaan eraan voorbij dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoekers die ter staving van het asielverzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek moeten indienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van de verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Het volstaat niet te stellen dat de informatie in het administratief dossier berust op inlichtingen verkregen van personen werkzaam in het luchtverkeer terwijl de verzoekende partijen niet met het vliegtuig reisden, wanneer niet wordt aangetoond hoe verzoekende partijen reisden en ze geen informatie aanbrengen om hun loutere beweringen te staven. Verder wordt niet aangetoond dat de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier niet correct is en gezien de reisweg niet geloofwaardig wordt gemaakt, deze evenmin niet op verzoekers van toepassing zou zijn. Verzoekers hebben hoe dan ook de buitengrenzen van de Schengenzone overgestoken waar herhaaldelijk, systematisch en persoonlijke veiligheidscontroles worden uitgevoerd in het kader van een algemene politiek van versterkte controles als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Daarbij zijn verzoekers met het vliegtuig teruggekeerd naar Kazakstan en hebben ze hierbij geen problemen ondervonden met hun overheid zodat niet kan overtuigen dat een persoonlijke discussie met een politicus van de verzoeker kan leiden tot de administratieve weigering identiteitsdocumenten uit te reiken, laat staan voor het gezin. Hoe dan ook voor zover verzoekers beweren dat zij illegaal reisden en de grensinspectiediensten hebben kunnen omzeilen dienen zij dit dan ook nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Dit is niet het geval. Het is niet ernstig dat verzoekers niet de minste kennis hebben van de identiteitsgegevens die vermeld werden op de paspoorten die gebruikt werden om de grenscontroles te passeren en beweren dat zij louter de smokkelaar dienden te volgen. Verzoekers opmerking *“dat de informatie niet van die aard is dat zij het smokkelen over de grenzen van personen kan uitsluiten”* doet evenmin afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Het is verder ongeloofwaardig dat de smokkelaar verzoekers niet zou hebben voorbereid op de reis en het passeren van de grenscontroles, en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar zou brengen. *“Dat men daarbij vertrouwt op de smokkelaar en passeur en uiteraard niet beseft welke risico's men zou nemen. Dat hij gewoon betrouwde op zijn dienstverleners”* en *“dat hij de risico's dan niet beseft heeft”* komt ondoordacht voor aangezien verzoekers ook in het kader van de eerste asielaanvraag verklaarden illegaal gereisd te hebben. Dit hypothekeert de algehele geloofwaardigheid van de verzoekende partijen, in het bijzonder van hun verklaringen illegaal gereisd te hebben en geen paspoorten te kunnen voorleggen.

7.2.2. Waar de verzoekende partijen stellen *“dat argumenten met betrekking tot de reis niet determinerend kunnen zijn”* gaan zij eraan voorbij dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers hun asielaanvragen. De ongeloofwaardigheid van een belangrijk onderdeel van de vlucht van verzoekende partijen hypothekeert de geloofwaardigheid van het geheel.

7.3. Verzoeker betwist de bestreden beslissing waar deze stelt dat uit informatie blijkt dat er in Kazakstan *“sporadisch incidenten tussen personen van een verschillende etnie voorkomen, doch van daadwerkelijke vervolging van personen omwille van etnie of religie is totaal geen sprake”* en argumenteert *“Dat het zo is dat in het land van herkomst als officieel uithangbord naar het buitenland toe de vervolging niet (meer) plaatsvindt. (...) Dat ook wordt vergeten dat heel wat mensen van een andere etnie intussen Kazakstan hebben verlaten zodat dergelijke incidenten om die reden al veel minder*

moeten voorkomen. Dat ondertussen heel wat Russisch sprekenden Kazakstan hebben verlaten naar bijvoorbeeld Rusland. Dat dit ook geldt voor Oegoe[ij]ren. Dat een land zeer moeilijk wat in de beslissing incidenten wordt genoemd zal kwalificeren als etnisch van aard, daar waar bovendien in elk relaas specifieke elementen naar voor wordt geschoven. Dat bovendien het zo is dat informatie over incidenten zo goed als mogelijk wordt verborgen gehouden."

7.3.1. Verzoeker gaat voorbij aan de hoger vermelde bewijslast die op hem rust. Terwijl de commissaris-generaal zich steunt op objectieve informatie toegevoegd aan het dossier komt verzoeker niet verder dan loutere beweringen en verwijzingen naar *"de geschiedenis van de voormalige Belgische Koning Leopold III"* en *"de Sovjetunie"* *"ten tijde van Stalin"*. Dergelijke lichtzinnige vergelijkingen zijn niet dienstig en kunnen bezwaarlijk op ernstige wijze aantonen dat er in Kazakstan sprake is van systematische etnische vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Waar verzoeker verder in dit verband aanvoert dat *"algemene feiten niet kunnen dienen tot verwerping van concrete feiten (...)* *Dat het verwijzen naar algemeenheden niet volstaat om een beslissing te schragen"* en zijn asielaanvraag *"individueel dient te worden behandeld"* gaat hij eraan voorbij dat opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging de vrees van verzoekende partij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). De commissaris-generaal wijst er dan ook terecht op dat dit in casu niet het geval is, wat de waarachtigheid van verzoekers asielmotieven fundamenteel onderuithaalt.

7.4. Volgens verzoeker lagen meerdere incidenten aan de basis van zijn vlucht *"maar grootste was die slaagpartij in aanwezigheid van kids, [die] was doorslaggevend"* (gehoorverslag CGVS, p.10), wat hem ertoe deed besluiten zijn land van herkomst te verlaten. Verzoeker bevestigt aldus dat de agressie en vergeldingsacties van Kazakken en foltering door de politie na het indienen van een klacht de rechtstreekse vluchtaanleiding vormen en derhalve de kern van het asielrelaas uitmaken. De commissaris-generaal stelt aldus terecht dat verzoekers nagelaten hebben de essentie te vermelden op de Dienst Vreemdelingenzaken, en bovendien tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd aangaande het tijdstip waarop de feiten plaatsvonden. Immers kon verwacht worden dat verzoekende partij desgevallend enkel dit voor hen doorslaggevend motief aangaven bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en zich niet beperkten tot wat ze zelf bijkomstig achtten. Indien verzoeker kan worden bijgetreden dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken doorgaans beknopter is dan op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatslozen, dient niettemin te worden vastgesteld dat uit het dossier blijkt dat in casu het verschil tussen beide verhoren miniem is. Het gehoor op DVZ duurde twee uur en veertig minuten (13u45-16u25), en hier werd aan verzoeker enkel de open vraag gesteld *"Welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag?"*, en verzoeker heeft daarop zeer uitgebreid (2 bladzijden) en naar eigen goeddunken zijn relaas uiteengezet. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat minder lang duurde, met name twee uur en tweeënvijftig minuten (9u08-11u30 en 12u30-13u), werden aan verzoeker gerichte vragen gesteld. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij stelt de essentie van zijn asielrelaas bewust niet te hebben aangegeven op de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij daar toen niet de gelegenheid voor had, temeer nu hij gelet op zijn eerdere asielaanvraag reeds bekend was met de asielprocedure en hij bovendien op de Dienst Vreemdelingenzaken tevens uitgebreid wees op elementen die geen uitstaans hebben met het asielrelaas, zoals zijn leven in Kazakstan na zijn terugkeer uit België en voor zijn problemen begonnen, en zijn toekomstperspectieven in België.

7.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen na de bestreden beslissingen te hebben gelezen hun beweringen aanpassen en nuanceren om tegemoet te komen aan de verwijten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatslozen. Verzoeker stelt thans *"dat er zeer regelmatig incidenten waren onder meer in 2007 (p.8-9), niet al te ver van de voor DVZ aangewende datum"* en minimaliseert derhalve de tegenstrijdigheid van zijn verklaringen, alsook de ernst van dit incident. Dit is niet ernstig nu verzoeker, alsook de overige gezinsleden, ter verhoor bij de commissaris-generaal benadrukten dat dit incident zeer ingrijpend en dramatisch was, zelfs dermate dat zij het nodig vonden om die reden hun land van herkomst te ontvluchten. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers hun asielrelaas opbouwen naargelang het verloop ervan. Dit ondergraaft fundamenteel de waarachtigheid en goeder trouw van verzoekende partijen.

7.5.1. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal dat hij *"blijkbaar enkel rekening houdt met de verklaringen van de man. Dat nergens wordt voorgehouden dat de verklaringen van de andere*

gezinsleden niet consistent zouden zijn, zodat de beslissing die enkel steunt op de verklaringen van de man al te eenzijdig is”.

7.5.2. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Het louter consistent verwijzen naar de verklaringen van gezinsleden kan geenszins volstaan om de waarachtigheid van verzoekers voorgehouden asielmotieven aan te tonen. Bovendien blijkt uit het dossier dat enkel eerste verzoekster reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken gewag maakte van de geweldpleging door Kazakken en de politie nadat haar man klacht had neergelegd. De Raad kan eerste verzoekster dan ook niet volgen waar zij in haar verzoekschrift stelt *“Dat juist het niet op de hoogte zijn van de foltering in tegendeel kan wijzen op de waarachtigheid van de problemen, nu de man teneinde de gezinsleden niet ongerust te maken en ook uit schaamte dit niet verteld heeft”*, wanneer zij nochtans letterlijk verklaarde *“In april 2009 kwamen die personen naar onze café terug en zegden dat mijn man zijn klacht moest intrekken. In aanwezigheid van het ganse gezin, begonnen ze mijn man te mishandelen”* (verslag DVZ). Tweede en derde verzoekster daarentegen wezen enkel op het Commissariaat-generaal op de mishandeling, maar niet op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijsten 16 juni 2009), en konden hiervoor geen aannemelijke verklaring geven. Derde verzoekster verklaarde dienaangaande *“Bij eerste interview, was ik heel ziek”* (gehoorverslag M.K., p.4), wat echter niet kan overtuigen nu zij dit niet meldde op de Dienst Vreemdelingenzaken en zij toen ontegensprekelijk in staat was haar asielrelaas uiteen te zetten. Tweede verzoekster verklaarde dienaangaande dat het op de Dienst Vreemdelingenzaken *“allemaal zo chaotisch”* was (gehoorverslag M.R., p.4), wat evenmin grondslag vindt in het administratief dossier noch een verschoning kan zijn om het belangrijkste vluchtmotief te vergeten. Dat verzoeker en zijn beide dochters geen gewag maakten van de agressieve vergeldingsacties van Kazakken en de foltering van de politie, maar wel op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatslozen wijst er tevens op dat zij naderhand hun verklaringen op elkaar afstemden. Dit haalt de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder onderuit, minstens de ernst ervan.

7.6. Verzoeker meent *“dat de vereisten van het Commissariaat-generaal nopens de verklaringen van de man al te streng zijn”* en wijst er op dat hij *“met ernstige geheugenproblemen af te rekenen”* heeft en *“hij bovendien ernstig geslagen is en bovendien gefolterd.”* Verzoeker stelt *“Dat het geheugenprobleem juist wel determinerend is. Dat immers wanneer iemand juist verhinderd wordt adequate verklaringen af te leggen dit fundamenteel is. Dat een psychologische toestand wel degelijk zo determinerend is voor het afleggen van verklaringen nu deze toestand determinerend is voor de beslissing van de betrokkene. Dit oordeel bepaalt dan ook wat er uiteindelijk al dan niet verteld wordt in het eerste verhoor (nopens ziekte, volledigheid der verklaring, het in de tijd plaatsen).”* Verzoeker legde op het CGVS medische documenten neer en voegt ook bij het verzoekschrift een nieuw medisch attest. Uit de medische attesten blijkt dat verzoeker kampt met depressiviteit, agressiviteit, slaapproblemen, geheugenproblemen, hoofdpijn, eetstoornissen, etc. en hij hiervoor in behandeling is. Ook verzoekster legde op het commissariaat-generaal medische attesten neer waaruit blijkt dat zij ernstige problemen heeft met haar rug, last heeft van hoofdpijn, en problemen aan de ogen.

7.6.1. Een medisch attest is geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar medische problemen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen en verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij deze werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). De neergelegde attesten staven dan ook geenszins dat verzoeker mishandeld of gefolterd werd, laat staan dat deze etnisch geïnspireerd waren, temeer nu uit de attesten eerder kan worden afgeleid dat zijn problemen te wijten zouden zijn aan zijn nefaste en onzekere verblijfssituatie in België. Verzoekers medische problemen kunnen aldus de motieven uit de bestreden beslissing geenszins vitiëren. In zoverre verzoeker meent dat zijn verklaringen zijn aangetast door zijn medische toestand licht hij niet toe om welke verklaringen het gaat, de Raad stelt hoe dan ook vast dat uit het gehoorverslag ontegensprekelijk blijkt dat hij in staat was het gehoor af te leggen nu hij de vragen begreep en duidelijk beantwoordde. De commissaris-generaal wijst er bovendien terecht op dat toen

verzoeker op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met tegenstrijdigheden hij aangaf dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken er bewust voor koos bepaalde zaken niet te melden, zodat hij dit thans bezwaarlijk kan wijten aan zijn geheugenproblemen. Ten slotte dient te worden herhaald dat verzoekers beweerde vervolging om etnische redenen ongeloofwaardig zijn zodat de hieruit afgeleide medische problemen evenmin aannemelijk zijn.

7.7. De overige neergelegde documenten doen evenmin afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. De identiteitsstukken zijn enkel relevant ter adstructie van de identiteit van verzoekende partijen die niet ter discussie staat. De Raad stelt vast dat de kopie van een foto waarop verzoekers verwonde hoofd zou afgebeeld zijn, onduidelijk is. Hoe dan ook zou uit een dergelijk stuk hooguit kunnen worden afgeleid dat verzoeker verwondingen opliep aan het hoofd, doch kan niet met zekerheid komen vast te staan in welke omstandigheden dit gebeurde. Verzoekers opmerking in dit verband *“Dat gelet op de aard van de zwelling men dient te spreken van een ernstige mishandeling die beantwoord aan de man voorgehouden feiten. Dat een dergelijk hoofd er niet zomaar komt.”* is niet ernstig, en gaat voorbij aan het bestaan van talloze andere voorvallen die dergelijke fysieke schade kunnen berokkenen. De aanbevelingsbrieven waarin verzoekers geprezen worden door kennissen zijn niet relevant in onderhavige asielprocedure, en hebben geen uitstaans met het voorgehouden asielrelaas.

7.8. Verzoekers argument dat hij *“in het Belgisch staatsblad verschenen is als bestuurslid van een vereniging van Oegoef[i]ren. Dat de overheid hieruit al duidelijk weet dat hij zich bezighoud[t] met de bescherming van de Oegoef[i]ren. Dat het niet onlogisch is dat een overheid zich op de hoogte kan brengen van activiteiten die worden ontplooit in het Europees Parlement”* en de voormelde publicatie alsook een foto waarop hij wordt afgebeeld in het Europees parlement die hij neerlegt, kan de voorgehouden vervolging om etnische redenen niet aantonen. Daargelaten dat verzoeker zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt niet aannemelijk maakt dat de Kazakse autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten, kan hoe dan ook niet overtuigen dat zij verontrust zouden zijn door een culturele vereniging in het buitenland, laat staan de individuele leden zouden viseren. Overigens toont verzoeker niet aan dat Oeigoeren in Kazakstan in de onmogelijkheid zijn zich cultureel te organiseren te meer nu hij zelf toetrad tot een Oeigoers theater.

7.9. Verzoekers bewering dat *“de problemen die hij gekend heeft bij het theater en de mogelijke gevolgen hiervan zelfs niet betrokken worden in de motieven, zodat de bestreden beslissing niet kan gemotiveerd zijn”* is niet ernstig nu hij verklaarde zelf zijn job bij het theater te hebben opgezegd en dat hij naderhand hierdoor geen problemen meer kende (gehoorverslag CGVS, p.7). Dergelijke beweringen in het verzoekschrift komen dan ook opportunistisch voor en duiden er opnieuw op dat verzoekers hun asielmotieven wijzigen en of aanvullen naarmate het verloop van de asielaanvraag.

7.10. De ingeroepen religieuze problemen van eerste verzoekster worden niet aangetoond, noch geobjectiveerd. Bovendien blijkt uit het dossier dat dit motief reeds in het kader van de eerste asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden werd. Het kan niet de bedoeling zijn om via een tweede asielaanvraag kritiek uit te oefenen op een beslissing genomen in het kader van een vorige asielaanvraag, indien deze kritiek reeds kon worden aangevoerd in het kader van een beroep tegen deze vorige asielaanvraag.

7.11. Ten slotte kan bezwaarlijk overtuigen dat tweede en derde verzoekster internationale bescherming behoeven omdat zij soms lastiggevallen werden door dronken cafégangsters en door de grotere familie onder druk werden gezet om te huwen. De opmerking in het verzoekschrift dat *“een dwanghuwelijk geen probleem is in de zin van de vluchtelingenconventie is een totaal verkeerde kwalificatie”* wordt niet uitgewerkt of toegelicht, noch wordt aangetoond welke nationale bescherming desgevallend ontbreekt. Verder zijn hun loutere beweringen dat zij omwille van hun etnie niet zouden toegelaten worden tot de universiteit evenmin gestaafd. Bovendien verklaarde derde verzoekster dat zij haar universitaire studies niet kon aanvatten omdat *“Rest gedaan, niet geslaagd”* (gehoorverslag CGVS M.K., p.2). Dat zij kon deelnemen aan de toelatingsproef wijst er dan ook ontegensprekelijk op dat hen de mogelijkheid geboden werd om er te studeren maar zij het wetenschappelijke kennisniveau voor de begeerde studie niet haalden.

7.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

8. Nopens de subsidiaire bescherming

8.1. De verzoekende partijen menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

8.2. De verzoekende partijen hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verzoekende partijen beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat de verzoekende partijen voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

8.3. De verzoekende partijen tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

9. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 56 921 / IV, RvV 56 922 / IV, RvV 56 925 / IV en RvV 56 938 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK